

ство да върнат светията и с гореща молба да изпресят лек ѝ и
утеха за болките си.

Все по-силно и по-силно се разнасяше стройният звън на
камбаните, смесен с топлите и благоуханни вълни на пролетния
вятър... В далечината ^{прозвучаха} ~~се разнесеха~~ звуци от медни тръби. След
миг един конник притича и извести, че шествието пристига. Всич-
ки се дигнаха на пръсти, протегнаха врат, устремиха взор към
завоя на друма.

Шествието се зададе.

Начело вървеше архиепископ Василий с тежка, тържествени
стъпки. Слънцето изтръгваше ярки разноцветни пламъци от кръглата
корона, която покриваше главата му. Одеждите му блестяха като
златен облак. В десницата си държеше кръст. В левицата - сребър-
на димяща кадилница. Зад него се редяха двама по двама епископи-
ти: Сава, Анастасий, Марин, Аврам, Кирил и Климент. Подире им
следваше една тъмна гъла от монаси, с бледи постнически лица,

груби власеници от чер шак^с, и янтарни броеници в ръце. Най-на-
края се нижеше безкрайна върволица от боси мъже, жени и деца,
напуснали своите градове, катун и заселки, за да съпроводят
светеца до новото му жилище.

Високо над главите на шествуващите се люлееше светият
ковчег. Беше покрит с златовезана завивка. Носеха го на раменете
си княз ^{и боярите} Иваница^с Сеслав, Драгота и Саца. Триста стрелци обграж-
даха от ляво и ~~се~~ дясно набожната дружина.

Щом върнаха ковчега, царят, боярите и целият народ ко-
леничиха в ^{улюбено} ~~благодатно~~ смирение.

След това царят и боярите станаха, снеха шлемовете си и
заедно с честните търновски икони и хоругви се опътиха срещу све-
тията. Всички запяха ~~свои~~ благодарствена песен.